

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa C. S.A. w W.
przeciwko B. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 10800 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 stycznia 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację strony powodowej od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o zasądzenie kwoty 620 155,27 zł należności z tytułu nierozliczenia przez pozwaną kaucji w łącznej kwocie 6 374 665,74 zł przekazanej przez stronę powodową w związku z łączącą strony umową o świadczenie usług obsługi prawnej.

Sąd Apelacyjny między innymi nie podzielił zarzutów apelacji naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 479¹² § 1 ani art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 maja 2012 r., gdyż uznał, że strona powodowa dopiero na zarządzenie Sądu z dnia 19 lutego 2013 r. sprecyzowała w piśmie z dnia 18 marca 2013 r., że przedmiotem rozliczenia w sprawie jest kwota 6 374 665,74 zł kaucji, wobec czego dopiero twierdzenia i dowody pozwanej dotyczące rozliczenia złożone po 2 kwietnia 2013 r. można byłoby uznać za sprekludowane. Jednakże nie można uznać za sprekludowane rozliczenia kaucji złożonego przez pozwaną w dniu 23 kwietnia 2013 r. na zarządzenie Sądu, gdyż nie zawiera ono żadnych nowych twierdzeń ani dowodów, a stanowi jedynie podsumowanie dowodów załączonych do pozwu i do odpowiedzi na pozew.

W skardze kasacyjnej strona powodowa jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Stwierdziła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ponieważ Sąd Apelacyjny dopuścił się oczywistego naruszenia art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. poprzez zupełnie dowolne i jednostronne zastosowanie zasad prekluzji, bowiem nie było wątpliwości, że powódka już w pozwie żądała rozliczenia z kaucji w kwocie 2 959 160 zł, wobec czego Sąd powinien ustalić, czy pozwana w odpowiedzi na pozew wykazała, że rozliczyła się z tej kwoty, a zamiast tego zupełnie dowolnie uznał, iż twierdzenia i dowody powołane przez pozwaną w piśmie z dnia 23 kwietnia 2013 r. nie uległy prekluzji, choć pozwana już przynajmniej w piśmie z dnia 30 kwietnia 2012 r. powinna dokonać rozliczenia kaucji, gdyż po uchyleniu pierwszego wyroku przez Sąd Apelacyjny wiedziała, że to na niej spoczywa ciężar dowodu rozliczenia kaucji w kwocie 2 959 160 zł, jak również już z pisma procesowego powódki z dnia 30 kwietnia 2012 r. pozwana

wiedziała, iż przedmiotem rozliczenia jest kaucja w kwocie 6 374 665,74 zł. Strona powodowa stwierdziła również, że gdyby stanowisko Sądu Apelacyjnego w przedmiocie prekluzji uznać za trafne, to skoro dopuścił on twierdzenia i dowody pozwanej zgłoszone w piśmie z dnia 23 kwietnia 2013 r., to powinien konsekwentnie dopuścić twierdzenia i dowody powołane przez powódkę na okoliczności dopłat do kaucji w piśmie z dnia 1 października 2012 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przesłanka przedsądu określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jest spełniona, jeżeli skarżący wykaże, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.). Sam zarzut nawet oczywistego naruszenia określonego przepisu prawa nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem mimo nawet oczywistego naruszenia przepisu, wyrok może odpowiadać prawu. Podobnie nie wystarczy powołanie się przez skarżącego na naruszenie przepisów prawa wskazanych jako podstawy kasacyjne, jak również użycie, nawet kilkakrotne, przymiotników „rażące”, „oczywiste” czy „niewątpliwe” dla opisu charakteru naruszenia ani wyrażenie przekonania, że doprowadziło to do naruszenia podstawowych zasad demokratycznego państwa prawa, jeżeli nie zostanie wykazane, że Sąd drugiej instancji rzeczywiście naruszył prawo we wskazany na wstępie, kwalifikowany sposób (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 r. V CSK 113/11 i z dnia 22 grudnia 2009 r. I CSK 395/09, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Już tylko pobieżna analiza stanowiska Sądu drugiej instancji w kwestii apelacyjnego zarzutu naruszenia art. 479¹² § 1 i art. 479 § 2 k.p.c. oraz stanowiska skarżącej wyrażonego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania prowadzi do stwierdzenia, że jej wywody w tym przedmiocie nie mają związku ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego, którego, jak się wydaje, skarżąca nie odczytała prawidłowo lub przeoczyła jego właściwe znaczenie. Uzasadnienie twierdzenia powódki o oczywistym naruszeniu przez Sąd Apelacyjny art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. pomija bowiem całkowicie argumenty Sądu wywiedzione z oceny treści pism procesowych stron z dnia 18 marca 2013 r. i z dnia 23 kwietnia 2013 r., a opiera się na przytoczonych przez skarżącą okolicznościach i jej własnych ocenach, nie mających związku ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w kwestii wykładni i stosowania w sprawie art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. Stanowisko skarżącej w tej kwestii zostało bowiem wywiedzione z dat i treści zupełnie innych pism procesowych stron, których treści i znaczenia dla twierdzenia o oczywistym naruszeniu art. 479¹⁴ § 2 k.p.c., nie da się ustalić bez szczegółowej analizy wielu dokumentów zawartych w kilku tomach akt sprawy. Nie można zaś mówić o wykazaniu oczywistego naruszenia określonego przepisu prawa procesowego, jeżeli ocena tego zarzutu wymaga szczegółowej analizy wielu pism procesowych i dokumentów w aktach sprawy, co w szczególności dotyczy zarzutu oczywistego naruszenia art. 479¹⁴ § 2 k.p.c., którego zastosowanie zależy właśnie od dokonania analizy stanowisk stron na poszczególnych etapach postępowania sądowego oraz oceny treści i znaczenia procesowego ich pism procesowych. Zastosowanie w sprawie powyższego przepisu należy bowiem do dyskrecjonalnej decyzji sądu, wynikającej z analizy i oceny konkretnych okoliczności faktycznych sprawy i stanowisk stron na poszczególnych etapach postępowania (porównaj między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2008 r. III CSK 26/07, OSNP 2009/13-14/187).

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw